

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi A. O.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 18 czerwca 2009 r., sygn. akt III Ca (...) (III WSC (...))
w sprawie z powództwa H. J.
przeciwko A. O.
o ochronę służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 kwietnia 2010 r.,

- 1.) odrzuca skargę;**
- 2.) zasądza od A. O. na rzecz H. J. kwotę 617, zł (sześćset siedemnaście) tytułem kosztów postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2009 r. [sygn. akt III Ca (...)] Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 lutego 2009 r. w sprawie o ochronę służebności.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwany A. O. zaskarżył w całości skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W skardze zarzucił naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 382 w związku z art. 278 § 1 i art. 286 k.p.c., a także naruszenie prawa materialnego tj. 222 § 2 w związku z art. 251 k.c.

Wskazał na powyższe przepisy, jako na te, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem prawnym umożliwiającym dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od Skarbu Państwa za bezprawną działalność orzeczniczą sądu jako organu władzy publicznej (art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417 § 1 i 417¹ § 2 k.c.). Oznacza to, że niezgodność z prawem w rozumieniu powyższych przepisów musi polegać na oczywistej i rażącej obrazie prawa, niebudzącej żadnych wątpliwości (zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174).

Skarżący w rozpoznawanej skardze nie wykazał merytorycznych przesłanek uzasadniających jej wniesienie. Stanowisko Sądu Okręgowego w odniesieniu do uprawnień i obowiązków właściciela nieruchomości służebnej oraz właściciela nieruchomości władnącej jest trafne.

Przede wszystkim należy wskazać, że skarżący nie uprawdopodobnił istnienia szkody wywołanej wydaniem kwestionowanego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c.).

Pozwany uniemożliwił powodowi korzystanie ze służebności drogi koniecznej ustanowionej przez sąd, a kwestionowany wyrok doprowadził do stanu zgodnego z prawem. Sądy trafnie przy tym stwierdziły, że ewentualne wykroczenie przez powoda poza pas służebny nie dotyczy przedmiotu tej sprawy, a może być przedmiotem innej sprawy. W rozpoznawanej sprawie bezspornie ustalono, że pozwany zagroził przejście w pasie służebnym. W sytuacji tej nie może być mowy o szkodzie.

Z braku istotnej przesłanki ustawowej należało w konsekwencji odrzucić skargę (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz orzec o kosztach postępowania skargowego (art. 98 i 108 § 1 k.p.c.).